

בבית המשפט העליון

בע"מ 3183/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשים: 1. פלוני
2. פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלוני

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 15.03.2018 בעמ"ש 1464-04-17 [פורסם בנבו]

בשם המבקשים: עו"ד ישראל שמעוני; עו"ד גיא פרל

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' \(24\), 26ב\)](#)

מיני-רציו:

* חרף הקשיים שהתגלו בדרך אישור פסק הבוררות – החזרת הדיון לבורר להנמקה בד בבד עם אישור הפסק; שינוי הפסק ע"י הבורר – בסופו של יום לא נמצא מקום להתערב בפסק דינו של ביהמ"ש המחוזי שאישר את פסקי דינו של ביהמ"ש לענייני משפחה במסגרתם נדחתה בקשת המבקשים ומשיב 2 לביטול פסק בורר ונתקבלה בקשת משיב 1 לאשרו.

* בוררות – החלטות של בית-משפט – רשות ערעור

* בוררות – פסק בורר – הנמקתו

* בוררות – פסק בורר – השלמתו

* בוררות – פסק בורר – אישורו

בר"ע על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי, בו נדחה ערעור על פסק דינו החלקי ופסק דינו המשלים של ביהמ"ש לענייני משפחה במסגרתם נדחתה בקשת המבקשים ומשיב 2 לביטול פסק בורר ונתקבלה בקשת משיב 1 לאשרו.

ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה בקבעו:

ככלל, לא תינתן רשות ערעור על החלטות בימ"ש בענייני בוררות בגלגול רביעי, אלא במקרים חריגים שבחריגים. במקרה הנדון, לא מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים המצדיקה בירור שיפוטי נוסף וממילא אין הצדקה לרשות ערעור. גם לגופו של עניין אין מקום להיעתר לבקשה.

סעיף 24(6) לחוק הבוררות קובע מפורשות כי אחד מהמקרים בהם רשאי ביהמ"ש לבטל פסק בוררות, הוא כשהותנה בהסכם הבוררות שעל הבורר לנמק את פסקו והבורר לא עשה כן. אלא שסעיף 26(ב) קובע כי ביהמ"ש יימנע מביטול פסק הבוררות, אם ניתן לבטלו בחלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר. אף נפסק כי אי מילוי חובת ההנמקה הוא עילה מובהקת להחזרת הדין לבורר ולא לבטלו. מכאן, שלא נפלה כל טעות בידי ביהמ"ש לענייני משפחה משהחזיר את הדיון לבורר כדי שינמק את פסקו.

הקושי בהחזרת הדיון לפני הבורר במקרה זה נעוץ בכך שבד בבד עם ההחזרה, ביהמ"ש אישר את הפסק. דרך המלך במקרה מעין זה מתפצלת לאחת משתי דרכים: להותיר את הפסק על מכונו מבלי לאשרו מצד אחד, אך גם מבלי לבטלו מצד שני, עד אשר ישלים הבורר את מלאכתו ע"י מתן הנמקה הולמת לפסקו; להורות על ביטול הפסק והחזרתו לבורר לדיון ולמתן הנמקה ראויה. אך השגגה שנפלה בהחלטת ביהמ"ש לענייני משפחה בשלב זה הייתה דיונית במהותה ולא גרמה למי מהצדדים עיוות דין.

קושי יותר משמעותי נולד בשלב הבא של ההתדיינות: לאחר שהדיון הוחזר לבורר כדי שאך ינמק את פסקו שניתן על סך של 1,892,249 ₪ לטובת המשיב, הבורר שינה מהפסק והעמיד את הסכום על סך של 1,835,471 ₪. ויוזכר, ביהמ"ש לא ביטל את הפסק, ואף אישר אותו וביקש רק את הנמקת הבורר לפסקו. על פניו בנסיבות כאלו, הבורר לא היה מוסמך לשנות את פסקו. במקרה מעין זה בו הבורר אינו שלם עוד עם פסקו המקורי, שומה היה עליו לפנות לביהמ"ש אשר לו הסמכות להחליט על גורל הפסק.

הבורר לא פנה לביהמ"ש, וחלף האמור פנו הצדדים לביהמ"ש לענייני משפחה, כל אחד לפי טעמו. המשיב כדי שפסק הבוררות המשלים יאושר, והמבקשים ומשיב 2 כדי שהוא יבוטל. או אז, ביקש ביהמ"ש לענייני משפחה כי הבורר יבהיר את פסקו. אין פגם מהותי בכך שהיו אלו הצדדים שפנו לביהמ"ש ולא הבורר מיזמתו. בכך קיים פגם דיוני נוסף, אך לא פגם מהותי בהתנהלות הבורר. השאלה היא האם במצב שנוצר, היה רשאי ביהמ"ש לבקש מהבורר להבהיר את פסקו או שהיה עליו לבטלו.

למעשה, ההבהרה שנתבקשה לא הייתה הבהרה גרידא כי אם הנמקה נוספת, וכאמור, לא הייתה מניעה להורות לבורר לתת הנמקה נוספת לפסקו, ודאי מקום בו התגלתה טעות בחישוב סכום החיוב. בדיעבד טוב עשה ביהמ"ש שביקש את התייחסות הבורר, שכן התברר כי הבורר טעה פעם נוספת בחישוב הסכום והפער בין הסכום שנפסק בפסק המקורי לסכום שנפסק לאחר התיקון השלישי, צומצם ביותר.

ובאשר לטענות על אודות הפגיעה בזכויות הדיוניות של המבקשים שעה שהבורר לא הזמין להתדיין לפניו עובר למתן פסק דינו הסופי. בעניין זה, צדקו הערכאות קמא כאשר קבעו שהיה זה בסמכות הבורר להכריע בשארית המחלוקת שהתגלעה בין הצדדים, אף מבלי להזמין שיטענו או שיתדיינו לפניו. למבקשים ולמשיב 2 ניתנה ההזדמנות להפריך את הראיות שהמציא המשיב והם לא עשו כן. מה גם שמדובר היה בהליך של השלמת פסק הבוררות שלא חייב את התייצבות הצדדים לדיון.

ספרות:

[אורי גורן, בוררות \(נבו, 2018\)](#)[ישראל שמעוני, אופק חדש בבוררות \(מהד' 2, 2014\)](#)

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים י' שבח, סג"נ; ש' שוחט; י' אטדגי) מיום 15.3.2018 בעמ"ש 1464-04-17, [פורסם בנבו] בו נדחה ערעור על פסק דינו החלקי מיום 5.11.2015 ופסק דינו המשלים מיום 14.10.2016 של בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב-יפו (כב' השופט י' אליהו) בתמ"ש 30128-09-13 במסגרתם נדחתה בקשתם של המבקשים ומשיב 2 לביטול פסק בורר ונתקבלה בקשת משיב 1 (להלן: המשיב) לאשרו.

הרקע לבקשה

1. כל הצדדים אחים. הם הקימו בשנות השבעים של המאה הקודמת חברה בשם סלון טוקיו בע"מ (להלן: החברה או העסק) שעסקה ביבוא והפצה של מכשירי חשמל ואלקטרוניקה. בסוף שנות השמונים של המאה הקודמת, נקלעה החברה לקשיים כלכליים וכדי להציל נכסים וזכויות של החברה הוקמה חברה משותפת נוספת. עם זאת במרוצת השנים פרצו מחלוקות וסכסוכים בין האחים. על כן, ביום 27.11.2011 חתמו האחים על הסכם הבוררות בו הסמיכו את הבורר עו"ד יעקב בויאר (להלן: הבורר) לדון בכל המחלוקות שביניהם. במסגרת הסכם הבוררות הוסכם כי הבורר לא יהיה כפוף לדיני הראיות, סדרי דין והדין המהותי. עם זאת סוכם כי הבורר ינמק את פסקו.

2. ביום 2.6.2013 נתן הבורר את פסקו (להלן: פסק הבוררות המקורי). נפסק כי המשיב הוכיח ששילם סך של 1,892,249 ש"ח לנושים השונים של העסק ולכן על המבקשים ומשיב 2 לשפוטו בסכום זה. המבקשים ומשיב 2 פנו לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לבטל את פסק הבוררות, אך ביום 5.11.2015 בית המשפט דחה בקשה זו ונתן פסק דין חלקי המאשר את הפסק. בד בבד קבע בית המשפט כי הפסק יוחזר לבורר לשם השלמה ומתן הנמקה והסבר לסכום האמור. ואכן ביום 23.2.2016 נתן הבורר "פסק בוררות משלים" בו פירט את רשימת הנושים והתשלומים ששולמו להם והגיע לכלל מסקנה כי המשיב שילם סך של 1,835,471 ש"ח ולא סך של 1,892,249 ש"ח כפי שפסק בתחילה וזאת בשל טעות חישובית שלא "הצליח לברר מקורה" (להלן:

פסק הבוררות המשלים). גם הפעם פנו הצדדים לבית המשפט לענייני משפחה - המשיב בבקשה לאשר את הפסק, והמבקשים ומשיב 2 בבקשה לביטולו בטענה כי רשימת הנושים המפורטת בפסק הבוררות המשלים אינה זהה לרשימת הנושים שפורטה בתביעת המשיב. לאחר קבלת תשובת המשיב לבקשה לביטול, הורה בית המשפט לענייני משפחה מהבורר להבהיר את פסקו ואת רשימת החובות והנושים השונה מקודמתה. לאחר קבלת מסמכים נוספים מהמשיב, ביום 25.7.2016 נתן הבורר את הבהרתו וקבע כי לא מצא מקום לשנות את פסק הבוררות המקורי או את פסק הבוררות המשלים, אך הבהיר כי מקור השינוי בסכומים בין שני הפסקים הוא בטעות משרדית והסכום הנכון עומד על סך של 1,876,683 ש"ח. בסופו של דבר בית המשפט לענייני משפחה אישר ביום 14.10.2016 את פסק הבורר בסכום של 1,876,683 ש"ח וזאת למרות התנהלות הבורר אשר שינה את סכומי החיוב מספר פעמים. בית המשפט סבר כי אין בשינויי הסכום עילה לביטול הפסק. זאת, בין היתר, בשל כך שהכרעת הבורר ניתנה על יסוד החומר שעמד לפניו, כמו גם מהתרשמותו מעדויות הצדדים ומהימנותם.

3. על פסק הדין האמור הוגש ערעור לפני בית המשפט המחוזי. בתמצית, טענות המבקשים היו כי משמצא בית המשפט לענייני משפחה בתחילה כי פסק הבוררות אינו מנומק, היה עליו להורות על ביטולו ולא לבקש מהבורר לנמקו. עוד נטען כי כאשר הבורר נתן את פסק הבוררות המשלים בסכום שונה בפעם השלישית, היה על בית המשפט לבטל את הפסק ולא לאשרו. בנוסף נפגעה זכות הטיעון של המבקשים משום שהבורר נתן את פסקו לאחר קבלת מסמכים מהמשיב בתום פרשת ההוכחות ולא זימן את הצדדים להשלמת הדיון לפניו.

4. ביום 15.3.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הערעור וקבע כי אכן בתחילה היה על הבורר לנמק את פסקו. אלא שהיעדר הנמקה מספקת אינו מוביל בהכרח לביטול פסק הבוררות. על כן, בצדק קבע בית המשפט לענייני משפחה כי יש להחזיר את הדיון לפני הבורר כדי שינמק את פסקו. אכן, בית המשפט לענייני משפחה לא היה צריך לאשר מראש את פסק הבוררות לפני קבלת ההנמקה, אך בסופו של דבר ההנמקה ניתנה ולא נמצאה עילה לבטל את פסק הבוררות המשלים. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי למרות שבית המשפט לענייני משפחה החזיר את הפסק בפעם השנייה לבורר על מנת שיבהיר את פסקו, הלכה למעשה הוא ביקש מהבורר שינמק פעם נוספת את פסקו, דבר שהיה מוסמך לעשותו אליבא דכל הדעות. בנוסף נקבע כי ניתנה למבקשים ההזדמנות להגיב על המוצגים שהגיש המשיב לבורר ולנסות לסתור אותם בראיות

אחרות משלהם. כמו כן, הבורר שלא היה כפוף לסדרי הדין ולדיני הראיות היה רשאי להסיק את מסקנותיו מהחומר שהוגש לו גם ללא קיום דיון נוסף לפניו. בסופו של דבר, פסק הבוררות המשלים אושר בסכום של 1,876,863 ש"ח בהפרש זניח של 15,562 ש"ח מהסכום שנפסק בפסק הבוררות המקורי בסך של 1,892,249 ש"ח, כך שלא נגרם למבקשים עיוות דין.

נימוקי בקשת רשות הערעור

5. לטענת המבקשים בית המשפט המחוזי לא אמד כראוי את המשמעות המשפטית הנובעת מאישור פסק הבוררות המקורי על-ידי בית המשפט לענייני משפחה. משאושר פסק הבוררות, לא היה מקום לדחות את טענות המבקשים לעניין חוסר הסמכות של הבורר לדון בשנית בפסקו או לשנותו. בית המשפט המחוזי גם שגה כאשר קבע כי בית המשפט לענייני משפחה השיב את הפסק למתן "הנמקה" בלבד, מקום שבו הלכה למעשה, התבקש הבורר על ידי בית המשפט לענייני משפחה "להבהיר" את הפסק. מעבר לכך, גם החלטת בית המשפט לענייני משפחה להשבת הפסק לבורר למתן "הבהרה" או למתן "הנמקה" הייתה שגויה מיסודה וזאת לאור העובדה שבד בבד, פסק הבוררות אושר. בעניין זה, הן בית המשפט המחוזי והן בית המשפט לענייני משפחה שגו בהבחנה בין המושגים השונים: "הבהרה"; "הנמקה"; "תיקון" של פסק בורר. אך גם אם קביעותיו של בית המשפט המחוזי – כי פסק הבורר הוחזר לבורר לצורך השלמת "הנמקה" – היו נכונות, הרי שהבורר לא עמד בנטל הדיוני שהוטל עליו, מאחר שלמעשה הוא הוציא תחת ידו פסק בוררות חדש שניתן בחוסר סמכות.

6. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי שגה כשלא קבע שנגרמה פגיעה קשה בכללי הצדק הטבעי מאחר שלא התאפשר למבקשים לטעון בצורה ראויה במסגרת ההליכים הנוספים שהתקיימו לפני הבורר ואשר בסופם ניתנו החלטות שונות, עם סכומים שונים. החמור מכל הוא קביעת רשימות נושים שונות שכל אחת מהן נסמכת על חומר ראיתי שונה. השוני בין רשימות הנושים מעיד כי פסק הבוררות המקורי לא היה שלם והבורר לא הכריע כלל בעניין שנמסר להכרעתו. עוד שגה בית המשפט כשלא מצא לנכון לקבוע כי מקום שבו הבורר הבין שעליו לסטות מפסק הבוררות המקורי, היה עליו לזמן את הצדדים ולבקש את הסכמתם להקנות לו סמכות להמשיך ולדון בעניין, תוך מתן אפשרות למבקשים לטעון ולהביא ראיות בעניין רשימת הנושים החדשה. משנוכח בית המשפט לענייני משפחה כי הבורר התנהל בחוסר מקצועיות וברשלנות, היה עליו להורות על ביטול פסק הבורר ומינוי בורר חליפי, וזאת מן הטעם של שמירה על תקנת הציבור ומניעת פגיעה של אמון הציבור במוסד הבוררות.

דיון והכרעה

דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיב.

10. ראשית ייאמר כי כידוע, רשות ערעור על החלטות ופסקי דין של בית המשפט בענייני בוררות ניתנת במשורה, כאשר מעוררת הבקשה שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, או כאשר נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק או לשם מניעת עיוות דין ([רע"א 3744/17](#) ג'בארין נ' אגבריה [פורסם בנבו] (19.9.2017); [רע"א 7873/17](#) יחיא נ' Eagle Overseas Properties INC. [פורסם בנבו] (7.11.2017)). עקרונות אלו מקבלים משנה תוקף בענייננו, משמדובר בבקשת רשות ערעור ב"גלגול רביעי", שעה שהוכרע הסכסוך בין הצדדים בבוררות, בית המשפט לענייני משפחה נתן שני פסקי דין מנומקים בהם נדחתה הבקשה לביטול הפסק, ופסקי דין אלו עברו גם את שבט ביקורתו של בית המשפט מחוזי (וראו: [רע"א 2632/18](#) י. א. פלדיום הנעלה בע"מ נ' קניון קריית הממשלה, באר שבע [פורסם בנבו] (15.5.2018); [רע"א 6730/12](#) נפתלי נ' מודכי, [פורסם בנבו] פסקה 4 (30.10.2012); [רע"א 8586/16](#) פלוני נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה 8 (22.2.2017); [רע"א 8031/06](#) כהן נ' דן [פורסם בנבו] (18.11.2007)). זאת כאשר ככלל, לא תינתן רשות ערעור על החלטות בית המשפט בענייני בוררות ב"גלגול רביעי", אלא במקרים יוצאי דופן, נדירים, חריגים שבחריגים. במקרה שלפני, לא מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים המצדיקה בירור שיפוטי נוסף וממילא אין הדבר מצדיק רשות ערעור. מכל מקום, בבחינת למעלה מן הצורך, גם לגופו של עניין אין מקום להיעתר לבקשה.

11. [סעיף 24\(6\) לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: החוק) קובע מפורשות כי אחד מהמקרים בהם רשאי בית המשפט לבטל פסק בוררות, הוא כאשר הותנה בהסכם הבוררות שעל הבורר לנמק את פסקו והבורר לא עשה כן. אלא [שסעיף 26\(ב\)](#) לחוק קובע כי בית המשפט יימנע מביטול פסק הבוררות, אם ניתן לבטלו בחלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר. אף נאמר בפסיקה כי אי מילוי חובת ההנמקה הוא "עילה מובהקת להחזרת הדין לבורר ולא לבטלו" ([רע"א 9635/06](#) נשר מפעלי מלט ישראלים בע"מ נ' מתכת זגורי בע"מ [פורסם בנבו] (30.3.2008); וראו עוד: [א' גורן בוררות 229 \(התשע"ח\)](#)). מכאן שלא נפלה כל טעות בידי בית המשפט לענייני משפחה שהחזיר את הדיון לבורר כדי שינמק את פסקו. הקושי בהחזרת הדיון לפני הבורר במקרה זה נעוץ בכך שבד בבד עם ההחזרה, בית המשפט לענייני משפחה אישר את הפסק. דרך המלך במקרה מעין זה מתפצלת לאחת משתי דרכים: להותיר את הפסק על מכונו מבלי

לאשרו מצד אחד, אך גם מבלי לבטלו מצד שני, וזאת עד אשר ישלים הבורר את מלאכתו על ידי מתן הנמקה הולמת לפסקו; להורות על ביטול הפסק והחזרתו לבורר לדיון ולמתן הנמקה ראויה (וראו: [רע"א 6886/03 הדרן 2000 שיווק והפצת כרטיסים בע"מ נ' מכבי נתניה כדורגל בע"מ, פ"ד סא\(1\) 406 \(2006\)](#); להלן: עניין הדרן). אלא שבעניין זה, צדק בית המשפט המחוזי שהשגגה שנפלה בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה באותו שלב הייתה דיונית במהותה ולא גרמה למי מהצדדים עיוות דין. קושי יותר משמעותי נולד בשלב הבא של ההתדיינות, כאשר הבורר שינה מפסק הבוררות המקורי ונתן את פסק הבוררות המשלים.

12. כאמור, לאחר שהדיון הוחזר לבורר כדי שאך ינמק את פסקו שניתן על סך של 1,892,249 ש"ח לטובת המשיב, הבורר שינה מהפסק והעמיד את הסכום האמור על סך של 1,835,471 ש"ח. ויובהר, לו היה הפסק מבוטל על ידי בית המשפט, היה זה בסמכות הבורר לשנות את פסקו. אלא שכאמור, לא זו בלבד שבית המשפט לא ביטל את הפסק, אלא שהוא גם אישר אותו וביקש רק את הנמקתו של הבורר לפסקו. על פניו בנסיבות כאלו, הבורר לא היה מוסמך לשנות את פסקו (עניין הדרן, עמ' 428-429; [שמעוני דיני בוררות אופק חדש בבוררות 594 \(התשע"ד\)](#)). במקרה מעין זה בו הבורר אינו שלם עוד עם פסקו המקורי, שומה היה עליו לפנות לבית המשפט אשר לו הסמכות להחליט על גורל הפסק (עניין הדרן, עמ' 430).

13. בענייננו כאמור, הבורר לא פנה לבית המשפט, וחלף האמור פנו הצדדים לבית המשפט לענייני משפחה, כל אחד לפי טעמו. המשיב כדי שפסק הבוררות המשלים יאושר, והמבקשים ומשיב 2 כדי שהוא יבוטל. או אז, ביקש בית המשפט לענייני משפחה כי הבורר יבהיר את פסקו. ייאמר מיד כי איני רואה פגם מהותי בכך שהיו אלו הצדדים אשר פנו לבית המשפט ולא הבורר מיזמתו. בכך קיים פגם דיוני נוסף אך לא פגם מהותי בהתנהלות הבורר. השאלה שיש לדון בה, היא האם בית המשפט במצב שנוצר, היה רשאי לבקש מהבורר להבהיר כאמור את פסקו, או שהיה עליו לבטלו.

14. אף בשאלה האמורה, דעתי כדעת בית המשפט המחוזי, שהלכה למעשה ההבהרה שנתבקשה לא הייתה הבהרה גרידא, כי אם הנמקה נוספת (אם כי יצוין כי יש כאלו שלא גילו כל קושי במתן הבהרה על ידי הבורר במקרה מעין זה (וראו: גורן, בעמ' 230), אך נראה שיש להותיר את ההכרעה בשאלה זו לעת מצוא), וכפי שנאמר לעיל, לא הייתה מניעה להורות לבורר לתת הנמקה נוספת לפסקו, ודאי במקום שבו התגלתה

טעות בחישוב סכום החיוב. למפרע גם התגלה שטוב עשה בית המשפט שביקש את התייחסות הבורר, שכן התברר כי הבורר אכן טעה פעם נוספת בחישוב הסכום והפער בין הסכום שנפסק בפסק הבוררות המקורי לבין הסכום שנפסק לאחר התיקון השלישי צומצם ביותר.

15. ובאשר לטענות על אודות הפגיעה בזכויות הדיוניות של המבקשים שעה שהבורר לא הזמין להתדיין לפניו עובר למתן פסק דינו הסופי. בעניין זה, צדק הערכאות קמא כאשר קבעו שהיה זה בסמכותו של הבורר להכריע בשארית המחלוקת שהתגלעה בין הצדדים, אף מבלי להזמין שיטענו או שיתדיינו לפניו. למבקשים ולמשיב 2 ניתנה ההזדמנות להפריך את הראיות שהמציא המשיב והם לא עשו כן. מה גם, כאמור, מדובר היה בהליך של השלמת פסק הבוררות שלא חייב את התייצבות הצדדים לדיון.

16. לסיכום אפוא, חרף הקשיים שהתגלו בדרך אישור פסק הבוררות, בסופו של יום, לא מצאתי מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי שאישר את פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה.

כאמור, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשע"ח (31.5.2018).

ש פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 18031830_N01.doc רח
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, supreme.court.gov.il

ד' מינץ 3183/18-54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)